

[Erling Christensen]

gange og hver gang godkendt i Sundhedsministeriet og af Sundhedsstyrelsen.

Da vi i Socialdemokratiet for 3 år siden tog initiativet til at spørge partierne, om de ville være med til som en naturlig proces at lovgive om at autorisere kiropraktisk behandling, fik vi positivt svar fra SF og Fremskridtspartiet, altså fra et flertal. Sidste år ved denne tid var vi klar med et beslutningsforslag, der ville pålægge sundhedsministeren at fremsætte et lovforslag om kiropraktorer. Uden behandling her i Tinget lovede ministeren at følge flertallet. Et valg var lige ved at få ministeren til at glemme løftet, men vi fik hende på bedre tanker i januar måned, og nu er vi ved vejs ende. Det er jeg glad for. Den glæde deles ikke af nogle få læger. Nu er det selvfølgelig heller ikke for deres skyld alene, at vi laver loven om kiropraktorer. Min hensigt har altid været, at et bedre samarbejde mellem alle behandlergrupper altid vil forbedre vilkårene for de mennesker, der har behov for behandling.

Det omstridte punkt i denne sag har jo været behandlingen af småbørn, særlig behandlingen af den såkaldte 3-måneders-kolik, som lægerne ikke endnu har nogen behandling imod. Det har kiropraktorerne, selv om beviset ikke er videnskabeligt, men udsagn fra tusindvis af forældre med et kolikbarn.

Som jeg nævnte, har en stor del af de kræfter, vi har brugt på denne sag, været anvendt på behandlingen af børn under et år. Sundhedsstyrelsens ønske om et forbud har været begrundet i 1) særlige diagnostiske problemer med hensyn til spædbørn, 2) at der ikke foreligger egentlig videnskabelig dokumentation for effekten af kiropraktoreres behandling af spædbørn. Sundhedsstyrelsen har på intet tidspunkt kunnet dokumentere, at kiropraktisk behandling af spædbørn indebærer særlige risici. De diagnostiske problemer har vi taget højde for ved vedtagelsen af ændringsforslagene.

Tilbage står, om den kiropraktiske behandling har nogen virkning. Jeg vil her meget klart slå fast, at vi er enige om, at hverken læger, tandlæger eller kiropraktorer bør iværksætte behandlinger, der ikke har noget formål, eller som er virkningsløse.

Som politikere kan vi jo imidlertid se, at der foreligger en mangeårig erfaring for, at befolkningen også med hensyn til spædbørn føler, at de har fået god hjælp hos kiropraktorerne med

de problemer, spædbørnene har med muskler og led. Hos børn, der samtidig har kolik, er der endda en undersøgelse, der klart dokumenterer forældrenes tilfredshed. Dette og de kliniske erfaringer, kiropraktorerne har, gør, at vi ikke kan acceptere et forbud.

Vi ved samtidig, at kiropraktorerne er enige i, at de ligesom øvrige professioner har en forpligtelse til at dokumentere deres kliniske erfaring gennem forskning. Jeg skal derfor opfordre kiropraktorerne til i samarbejde med det nye Nordisk Institut for Kiropraktik i Odense og sundhedsmyndighederne at gennemføre et forskningsprojekt, der afdækker kiropraktorerens behandlingsmuligheder med hensyn til de helt små børn.

Fra Folketinget må der lyde en kraftig opfordring til lægerne og kiropraktorerne om at indlede et formaliseret samarbejde – ikke alene om behandlingen af småbørn, men i det hele taget om behandlingen af det, der er blevet kaldt folkesygdommen: svage og dårlige rygge, som er årsagen til mange dårlige liv og dermed årsagen til, at mange i en alt for tidlig alder må lade sig førtidspensionere.

Samkøringen af læge- og kiropraktoruddannelsens første år ved Odense Universitet skal også føre til, at det bedste fra de to uddannelser vil føre til bedre behandlingsmuligheder for rygskeer. En hel kiropraktoruddannelse her i landet vil selvfølgelig også medvirke hertil.

Lægernes frygt for at miste deres behandlingsmonopol gør det forståeligt, at de har kæmpet imod denne lov. Men det må være et folkeligt krav, at behandlergrupper, betalt med offentlige skattekrone, skal samarbejde. Derfor ser vi også frem til, at det samarbejde vil producere positive behandlingsresultater, også på videnskabelig basis. Det vil være helt uacceptabelt, hvis lægers modstand mod denne lov fører til boykot af samarbejdet og dermed forhindring af virksom og nødvendig behandling.

Derfor vil jeg følge udviklingen meget nøje, ligesom fru Inger Stiling Pedersen og fru Lis Noer Holmberg sagde her fra talerstolen at de ville. Jeg vil også være klar til at gribe ind, hvis lægerne i denne sag vil misbruge deres stilling og deres monopol.

En enstemmig vedtagelse af dette lovforslag er glædelig og vil helt sikkert medvirke til at fjerne den sidste modstand og de sidste fordomme mod kiropraktisk behandling, som